

Netančím

Toho dne hustě sněžilo, teploměr ukazoval mínus patnáct stupňů. Stála za oknem, v ruce šálek horkého čaje. Sledovala, jak sněhové vločky padají k zemi. Jak zasypávají silnici, chodník i souseda venčícího psa. Usmívala se. Byla šťastná. Cítila teplo z krbu stojícího opodál, naslouchala praskání dřeva. Domem se nesla vůně vánočního cukroví.

Ve stejném okamžiku se jeho auto sunulo závějemí. Motor kňučel vyčerpáním, stěrače tancovaly kvapík. Ventilace foukala ledový vzduch zvenku na čelní sklo. Jakmile spatřil její dům – byl to ten s vysokou střechou a dvěma sněhuláky na dvorku – přibrzdil a rafička tachometru spadla na nulu.

Otočil klíčem a auto ztichlo, sníh sebou plácal na kapotu. Vyčkával, až se stařík se psem ztratí z dohledu. Zatímco ho sledoval ve zpětném zrcátku, zapínal si kabát ke krku. O deset vteřin později měl nasazené kožené rukavice a jeho sto pětáosmdesát centimetrů se tyčilo vedle jeho vozu.

Rozhlédl se. Nikde nikdo. Naposledy zkontroloval, že má vše, co potřebuje. Pak se rychlým krokem vydal vpřed. Sníh pod ním hlasitě křupal, sněhuláci držící se za ruce jako milenecký pár se přibližovali. Jakmile proplul kolem nich, nadechl se a zazvonil. Uslyšel kroky. Ještě jednou se ohlédl. Barevné šály omotané kolem sněhuláků líně vlály. Pak se dveře otevřely.

Muž byl asi o hlavu vyšší než ona. Na sobě měl černé boty, černé kalhoty, černé rukavice a černý kabát, který mu byl alespoň o dvě čísla větší, neboť mu sahal až pod kolena. Jeho vlasy – také černé jako uhlé – byly pokryty sněhovou peřinou.

„Dobrý den, přejete si?“ začala. Její rty ho vábily, jako motýly vábí rozkvetlá jarní louka, hlas měla klidný a vlidný. Přesně jako když ji viděl naposledy.

„Ano, dobrý den. Jmenuji se Martin Brusinka,“ představil se a zdvořile jí podal ruku. To jméno ho napadlo, když si dělal čaj. „Jak to u vás vypadá s předvánočním úklidem? Máte hotovo?“

„Téměř, díky za optání,“ zasmála se. „Ale pokud o to opravdu stojíte, vysavač je v komoře,“ ukázala někam do domu, „a prádlo věšíme...“

„Ale ne, počkejte,“ přerušil ji. „V tomhle nejsem dobrý.“

„Nejste? Škoda.“

Poslouchal, jak se chichotá. Sledoval, jak její křišťálově modré oči poletují ze strany na stranu. Jako čapí mláďata poznávající svět. Vlnky jejích vlasů jako by kopírovaly tok neškodné podhorské říčky. Její snědá pleť připomínala čokoládu. Měl chuť se zakousnout.

„Jde o blížící se plesovou sezónu. Už nechci být za největší kopyto, jestli mi rozumíte.“

„Rozumím.“

„Takže mi pomůžete?“

„Ráda bych, ale bohužel.“

„Proč ne?“ zatvářil se zklamaně.

„Netančím.“

„Netančíte?“

Už to nezopakovala, jen zavrtěla hlavou.

Samozřejmě věděl, že řekne ne. A nemohl se dočkat, až ten okamžik nastane. Až udělá, co se chystal udělat, a řekne, co se chystal říct.

Jeho ruka vklouzla do kapsy kabátu, něco sevřela a pak se drala ven. O pár vteřin později Lenka Laskavá zírala na pistoli, která jí z úrovně pasu mířila do obličeje.

„Nejvyšší čas začít, nemyslíte?“

Byly tři hodiny ráno. Ivana Procházková se pokoušela o spánek. O deset minut později to vzdala.

Sotva se osprchovala a vypila sklenici džusu, vydala se na půdu. Dřevěné schody pod její vahou vrzaly. Přestože zbytek domu byl zařízen v moderním stylu, prkenná podlaha a dřevěné trámy podpírající střechu se na půdě zasluhovaly o atmosféru devatenáctého století. Když cvakla vypínačem, rozsvítilo se několik žárovek visících ze stropu jakoby na nitce.

Znovu pohlédla na haraburdí, které tu nechala. Vzpomněla si na své přistěhování. Tehdy půda vypadala podobně, neboť jí manžel dovolil, aby sem schovala všechny nepotřebné věci. A tady už zůstaly.

Po půl hodině, během které všechn svinčik dokonale prosmýčila, se o tom, co věděla od včerejšího odpoledne, ujistila. Hodiny po dědečkovi byly pryč. Ciferník zasazený do masivního dřeva ve tvaru osmiúhelníku, který jí kdysi pomohl zachránit život její dcery, jako by se vypařil.

Zaklela. Uvažovala, co takový stroj času může v nepravých rukou způsobit. Znovu zaklela. Věděla, že hodiny musí za každou cenu získat zpět.

Teprve až se dveře za nimi zavřely, všimla si jeho jizvy na pravém obočí.

Muž si sundal kabát a odložil ho na věšák. Ji při tom nespustil z očí. Pak se posadil na botník a začal si rozvazovat tkaničky.

„Abych vám tu neudělal nepořádek, víte?“

Neřekla půl slova. Jen na něj z koutu nevěřičně zírala. Na něj a na zbraň, která ji ohrožovala. Přemýšlela, který ze zákroků sebeobrany ovládá. Pak přemýšlela, který vůbec zná. Pak uvažovala, jestli je kopnutí do rozkroku opravdu tak účinné, jako bývá ve filmech.

Jak dlouho by mu asi trvalo vystřelit? Vteřinu? Dvě? Tři?

Jakmile se zul, požádal ji, aby ho zavedla do domu. Celou dobu šla před ním. Na zátylku cítila jeho dech a mezi lopatkami hlaveň pistole. Pistole černé jako vše, co měl na sobě. Když jí před krbem v obývacím pokoji nařídil, aby se zastavila, ozvalo se zarachocení – to zbraň odložil na římsu. Otočila se.

„Tady by to šlo,“ pronesl.

Jak plameny šlehaly, v pokoji se blýskalo. V přítomí bylo obtížné vrýt si do paměti jeho tvář. Viděla jen to, co už mezi dveřmi – výrazné rysy, husté obočí, nenápadný nos, plné rty a malé uši. Jinými slovy popis tak zvrácený, že ho policie bude mít za výmysl. Pokud jí ho vůbec stihne říct. Cítila, jak se jí třesou kolena.

Když muž sáhl do náprsní kapsy svého saka, srdce se jí zastavilo. Tlouct začalo až ve chvíli, kdy spatřila něco, co vypadalo jako vysílačka. Přesto myslela na utlučení tupým předmětem.

Jakmile muž otočil kolečkem, ozvalo se zapraskání, které rázem vystřídaly tóny osmdesátých let. Vrátil vysílačku tam, odkud ji vzal, a přiblížil se k ní s pěstí přiloženou k pasu.

„Smím prosit?“

Po deseti minutách měla Lenka Laskavá pocit, že uplynula věčnost nebo dvě. Jeho ruka se točila kolem jejího boku, druhá svírala její dlaň. Potila se. Jeho doteky jí byly nepříjemné. Cítila dech žhavý jako láva, cítila jeho nos mezi svými vlasy. Koukala do země.

„Jde vám to výborně,“ pochválil ji. „Teď zkusíme jive.“

„Cože?“

„Jive. Latinsko-americký tanec. Neznáte?“

„Ne.“

„Bude se vám to líbit,“ usmál se.

„O tom pochybuji.“

Premýšlela, odkud tu jizvu zná. Někde ji už viděla.

O dvě hodiny později uměla základní kroky asi šesti tanců, jejichž názvy si nepamatovala. Venku se setmělo. Muž byl po celou dobu slušný a zdvořilý. Zdvořilejší, než jak si kdy člověka, co k ní domů přijde s pistolí, představovala. Po posledním tanci prohlásil, že už je připravená, a odvedl ji na gauč. Jeho slova ji děsila.

Pohlédl na hodinky. Za patnáct vteřin půl páté. Vydal se ke krbu a sebral z římsy zbraň. Chvilí si s ní hrál, v duchu počítal. Pak zamířil. Vyrušilo ho vyzvánění mobilu.

„Jo?“ řekl, když hovor přijal.

Seděla jako přikovaná.

„Jo.“

Věděla, že musí jednat.

„Jo.“

Zítřka o ní budou psát jako o oběti nájemného vraha.

„O. K.“

Natáhla se a ze zoufalství uchopila dálkový ovladač.

„To je pro vás.“

Vzhlédla. Muž měl nataženou paži a podával jí mobilní telefon.

„V televizi nic nedávají, to ovládání klidně položte.“

Chvilí zírala, pak udělala, co řekl. V krbu svítily už jen žhavé uhlíky.

„Ahoj zlato,“ zahřměl do telefonu její snoubenec.

„Petře?“

„Jak se ti tančilo?“

„Petře, on...“

„Tadeáš Suk.“

„Cože?“

„Tak se jmenuje – Tadeáš Suk. Můj spolužák ze střední. Říkal jsem ti o něm, vzpomínáš?“

„Ne?“

„Ale ano. Tadeáš Suk. Ten spáč, kterému jsme svázali nohy. Když se probudil, při prvním pokusu udělat krok sebou řízl a rozrazil si obočí.“

„Jo tenhle.“

„Chacha. No vidíš. Všichni jsme se tehdy nasmáli. Včetně něj. Nesmála se akorát třídní a ten, kdo tu krev uklízel.“

„Co proboha dělá s pistolí v našem domě?“

„Učí tě tančit.“

„Cože?“

„Říkala jsi, že na svatební tanec kývneš jen přes tvoji mrtvolu. Tak jsem chtěl vědět, jestli to myslíš vážně. Chacha.“

„Ty jsi cvok.“ Měla zavřené oči, kroutila hlavou a zubila se.

„Dobrý, ne?“

„Skvělý. Víš co? Žádná svatba nebude.“

„Ty tvoje vtipy miluju.“

Když se se stejnou zdvořilostí, s jakou před více než dvěma hodinami vkročil do jejího domu, rozloučil a zamířil zpět k vozu, ulice se topila v černočerné tmě. Kužel světla pouliční lampy kdesi

v dáli barvil snív do oranžova. S každým krokem cítil, jak se boří do sněhu. Jakmile byl u auta, vytáhl klíče a nahmatl tlačítko. Blinkry mu na uvítanou zamrkaly. Pak nastoupil a nastartoval. Motor hlasitě zachrochtal.

Do města to nebylo daleko. V létě by tam byl za patnáct minut, teď mu to trvalo pětáctyřicet. Cestou myslel na Lenku Laskavou. Na její tělo štíhlé jako proutek, na její boky ladně se vlnící do rytmu hudby. Na to, že ona má náročný den za sebou, zatímco jeho to nejlepší teprve čeká.

Když konečně zaparkoval, znovu se rozhostila tma. Stál na opuštěném parkovišti, které si vybral předem. Vystoupil a rozhlédl se. Nikde nikdo. V dálce slyšel rachot, se kterým se vlak řítí na sever.

Otevřel kufr. Hodiny ležící na úplném dně ukazovaly za sedm minut půl páté. Dobře však věděl, že nejde o čas, ale o přítomnost. Vědomí toho, že vozí v autě stroj času, ho nepřestávalo fascinovat. Když hodiny ukradl, bylo mu jasné, že jde o starožitnost, za kterou dostane balík, ale pravou hodnotu odhalil až ve chvíli, kdy po ciferníku posunul jednou z ručiček a ocítl se v minulé sobotě. Nemohl tomu uvěřit. Myslel si, že ten fotbalový zápas opakují. Jenže tak to nebylo. Posunul ručičkou znovu. A znovu. Bylo to úžasné, neuvěřitelné. Ihned si uvědomil, že takovou věc nemůže prodat. Že ho tahle hračka nikdy nepřestane bavit.

Než kufr zabouchl, ujistil se, že se vrátil do minulosti přesně tam, kam potřeboval. Jak se vzdaloval od vozu, vzdalovala se od něj i palička na maso, kterou svíral v ruce. Když o pět minut později procházel kolem budovy krajského policejního ředitelství, cítil zvláštní vzrušení. Jiné než při tanci s Lenkou Laskavou. Zasmál se. Po dalších deseti minutách svižné chůze byl na místě.

Vzal za kliku a dveře zasténaly. Hluk města i štiplavý mráz zůstaly venku. Opodál stoupalo schodiště. Vyběhl do druhého patra, přičemž našlapoval na špičky a schody bral po dvou. Nahoře se zastavil. Pohlédl na hodinky. Za tři minuty půl páté.

Postavil se přede dveře, na kterých stálo Záhorský, a vyčkával. Když konečně uslyšel mumlání, přilepil ucho ke kukátku, jako by doufal, že uchem něco uvidí.

„Tadeáš Suk.“

Odmška.

„Tak se jmenuje – Tadeáš Suk. Můj spolužák ze střední. Říkal jsem ti o něm, vzpomínáš?“

Tadeáš se kousl do rukávu, aby se nerozesmál. Uvažoval, jestli je Petr opravdu takový pitomec. Jestli mu celou tu historku o tom, že ho má za nejlepšího přítele a že mu na jeho vztahu s Lenkou záleží, skutečně zbaštil, nebo jestli to jen hraje.

„Učí tě tančit.“

Sáhl do kapsy a náhlé zašustění ho ujistilo, že sáček cestou neztratil. Když si představil, co bude následovat, znovu cítil vzrušení. Někde četl, že blázni si neuvědomují, že jsou blázni. Ovšem on si to uvědomoval.

„Chacha. Ty tvoje vtipy miluju.“

Tím hovor skončil. O dvě vteřiny později vzal za kliku a vtrhl dovnitř. Okamžitě našel jeho tvář a nespustil ji z očí ani ve chvíli, kdy za sebou zavíral. Zpětně si pak snažil vybavit, co se vlastně stalo. Pořád dokola ale viděl jen jeho udivený, nevěřící výraz a to, jak zíral s otevřenou pusou a nedokázal vydat jedinou hlásku.

„Překvápko,“ pronesl na pozdrav a uchopil paličku oběma rukama. Na zbytek si vzpomínal jen matně.

Ivana Procházková sešlápla plyn k podlaze. Kola chvíli prokluzovala, pak se auto s ohlušujícím řevem dalo do pohybu. Jak si vůz razil cestu silnicemi zpola zapadanými sněhem, nenápadná rafička na palubní desce signalizující množství benzínu v nádrži rychle padala k nule.

Zapnula stěrače a sledovala, jak tančící dvojice na čelním skle nekompromisně válkuje sněhové vločky, jež se usadily v jejím zorném poli. Zatímco ventilace zuřivě funěla, tachometr ukazoval kolem osmdesáti kilometrů v hodině. Když se z bílé peřiny před ní začal klubat tmavomodrý Passat, okamžitě dupla na brzdu a pravou rukou se opřela do klaksonu. Cítila, jak se auto po vozovce veze jako sáně.

Od doby, co opustila svůj dům, uplynuly tři minuty. V novinách četla, že ten muž byl nalezen v jeho kanceláři kolem osmé hodiny večerní. Hlavu měl rozdrcenou a zabalenou v igelitovém sáčku.

„Není jasné, zda zemřel následkem udušení nebo podlehl vážným zraněním hlavy.“

„Mluvčí krajského policejního ředitelství potvrdila, že jde o vraždu. Na otázku ohledně stop vedoucích k dopadení pachatele se vzhledem k probíhajícímu vyšetřování odmítla vyjádřit.“

Ivana Procházková cukla volantem vlevo a šourající se Passat byl tentam.

„Zavražděný byl snoubencem Lenky Laskavé, autorky úspěšných knih věnujících se vaření.“

„Lenka Laskavá vypověděla, že do jejího domu pár hodin před vraždou vtrhl ozbrojený muž. Později se ukázalo, že šlo o kamaráda zesnulého snoubence, který ji měl jen vystrašit. Policie souvislost tohoto přepadení s případem vraždy vyloučila.“

„Očiti svědkové potvrdili, že kolem místa vraždy se v odpoledních hodinách pohyboval neznámý muž. Měl vyšší postavu a byl oděný v černém. Lenka Laskavá poukázala na podobnost jeho popisu s mužem, který byl v době vraždy v jejím domě. Policie po pravé totožnosti podezřelého intenzivně pátrá.“

Ivana přidala plyn. Když ale zahlédla, jak monotónní šedobílou oblohu začínají narušovat obrysy panelových domů tyčících se na předměstí, zpomalila na padesát.

Jakmile článek dočetla, vřítla se do obývacího pokoje. Chvíli zběsile listovala v telefonním seznamu, pak konečně našla, co hledala, a místo knihy se stovkami stránek a miniaturním písmem se chopila telefonu. První dva telefonáty byly neúspěšné – pod prvním číslem se skrývala pomatená stařena, na čísle druhém žádnou Lenku neznali. Napotřetí se trefila.

„Víte, kde ten muž bydlí?“ vyhrkla, když něco málo vysvětlila.

„Bohužel, já...“

„Přemýšlejte!“

Lenka Laskavá přemýšlela. „Nevím.“

„Máte jeho číslo?“

Odmilka. „Ano, Petr by ho měl mít v mobilu.“

Následující minutu a půl se ze sluchátka neslo hlasité řinčení – to Lenka Laskavá hledala mobil mezi věcmi, které jí přivezla policie. Když se znovu ozvala, Ivana Procházková okusovala tužku.

„Šest nula dva, devět sedm pět, tři sta osmdesát tři.“

„Děkuji,“ zahřměla Ivana a zavěsila. O pár vteřin později měla na lince Tadeáše Suka.

„Snad jsi na mě nezapomněl.“

Na druhé straně bylo ticho.

„Tady Simona. Novodvorská 40.“

Snažila se, aby její hlas zněl vyzývavě. Nešlo jí to. Tadeáš Suk měl ale jiný názor.

„Tady Tadeáš, Na Kopci 235,“ papouškoval. „To víš, že jsem nezapomněl.“

Zavěsila.

Na semaforu se objevila červená – barva, na kterou většina řidičů reaguje zastavením a bubnováním prsty na volant. Ivana Procházková sešlápla plyn k podlaze.

Pokud je to, co jí řekla Lenka Laskavá, pravda, tedy že Tadeáš Suk byl předvolán na krajské policejní ředitelství k výslechu, má teď jedinečnou příležitost vrátit věci do pořádku a připravit o možnost cestování časem člověka, kterému z toho evidentně šplouchá na maják.

Ve zpětném zrcátku sledovala, jak řidiči za ní poslušně zastavili a rychlostí blesku se od ní vzdalují. Před ní se mezitím rýsoval železniční přejezd. Pronikavé cinkání ohlašující blížící se vlak sílilo. Znovu dupla na plyn. Jenže tentokrát auto nezrychlilo. Zkusila to znovu. Nic. Po chvíli se ozvalo zachrochtání a vůz začal zpomalovat. Motor jako by dodělával. Deset metrů před ní už padaly závory. Plyn nereagoval. „Do prdele!“ slyšela svůj vlastní hlas.

Když znovu otevřela oči, závora jí se slabým skřípěním deformujícího se plechu dosedala na kapotu. Ručička tachometru byla na nule stejně jako ukazatel benzínu. Znovu zaklela. Chvíli nehybně seděla a sledovala blížící se rychlík. Pak vystoupila, přičemž klíček po vzoru Jamese Bonda nechala v zapalování.

Sotva vlak prolétl z levé strany na pravou, rozběhla se. K Tadeášovi Sukovi zbývalo tři čtvrtě kilometru, což jí nebýt toho, že ulice Na Kopci ležela na kopci, mohlo trvat necelých pět minut. Jenže ta ulice ležela na kopci, takže když se o osmnáct minut později doplazila k panelovému domu, nad jehož vchodovými dveřmi odpočívalo číslo 235, měla zpoceně čelo a na zádech ji cosi kousalo.

Zazvonila na zvonek, na němž stálo Suk, aby se ujistila, že není doma. Pak zkusila ten nad ním.

„Halo?“ ozvalo se po chvíli. Hlas patřil ženě, odhadem kolem padesátky.

Ivana Procházková si odkašlala. „Dobrý den,“ začala. „Víte, je mi to trapné, já...“ Nic dalšího neřekla.

Žena několik vteřin poslouchala zlověstné funění. Jako by osoba u zvonků byla uprostřed milostného aktu. Nebo měla silné porodní bolesti. „Halo?“

„Ano, jsem tady,“ ujistila ji Ivana, zatímco upoutávala zraky kolemjdoucích strečinkovým cvičením. „Jsem milenka Tadeáše Suka. Nevím, jestli se o mně někdy zmínil, on...“

„Á, to jste vy,“ zarachotilo sluchátko.

Zarazila se. Pak chvíli uvažovala a znovu se zarazila. „Ano, to jsem já,“ pronesla konečně. „Tadeáš musel odběhnout a nedal mi klíč. Nevíte, kdo má náhradní?“

Žena cosi zamumlala a dveře hlasitě zabzučely. Ivana Procházková vtrhla dovnitř, přivolala si výtah a čekala. Pak nervózně přešlápla a vydala se po schodech.

Protože schodiště bylo zasazeno ve středu domu a světla na chodbě svítala jen v případě, že je někdo rozsvítil, obklopila ji už v mezipatří černočerná tma. Jednou rukou se přidržovala zábradlí, druhou napjatě šátrala před sebou. Po pár vteřinách si pomyslela, že oslepla.

Ve třetím patře konečně spatřila pás světla táhnoucí se z bytu ženy, na kterou zvonila. Po chvíli zahlédla siluetu postavy, která vyplňovala veškerý prostor mezi futry.

„Vypadáte hrozně,“ přivítala ji žena nevšedně.

Ivana Procházková nahmatala vypínač. Ozvalo se cvaknutí a chodbu zalilo žluté světlo.

„Vy taky,“ pomyslela si, když si ženu prohlédla.

„Víte, nikdy jsme se neviděli, ale...“

„Můžu vás poprosit o ten klíč? Mám na spěch,“ přerušila ji Ivana.

„Ano, jistě,“ pronesla žena a pokračovala. „Dnes v noci jsem vás slyšela.“

Ivana Procházková mlčela. Žena nasadila šibalský úsměv.

„Byla to divoká noc, že?“

Žádná reakce.

„Nesmíte se zlobit, tyhle stěny jsou jako z papíru,“ vysvětlila žena a klouby prstů zaklapala na futra. „Vlastně jsem vám vděčná, připomněla jste mi mládí. Víte, manžela jsem poznala, až když mi bylo...“

„TEN KLÍČ!“ zaburácela Ivana, až sebou žena trhla. Pronikavý řev letěl domem jako kulový blesk a ztrácel se kdesi v přízemí.

Chvíli bylo ticho, pak žena polkla. Ivana Procházková si nevzpomínala, kdy naposledy slyšela tak zvučné polknutí.

„Děkuji,“ řekla kousavě, když konečně měla, pro co přišla. „Jo, a ještě jedna věc,“ ozvala se při odchodu. „Ve kterém patře Tadeáš bydlí?“

O minutu později za sebou zavírala dveře jeho bytu. Uvnitř bylo ticho. Ticho jako v hrobě. Ivana Procházková vůbec nic neslyšela, přestože podvědomě měla pocit, že by něco slyšet měla.

Otočila se a klíč, kterým si před chvílí odemykala, strčila do zámku. To pro případ, že by se Tadeáš vrátil dřív, než stihne odejít. Pak se rozhlédla.

Předsíň byla asi metr široká a táhla se k proskleným dveřím, kde se lámala a pokračovala za rohem. V polovině ji po stranách zdobily umělé květiny, na stěnách byly tapety.

Ivana nahlédla do místnosti naproti vchodovým dveřím. Viděla stůl, pohovku, televizi a žaluzie sklopené tak, aby dovnitř pronikalo minimum světla. Žádné hodiny.

Vydala se chodbou. Tiše proplula mezi květinami a pak se zastavila. Nastražila uši. Nic. Jen znovu to ticho. Naprosté ticho, které doma nemá nikdo, jen Tadeáš Suk. Něco bylo špatně.

Když se po chvíli plížila kolem zavřených dveří, najednou něco zaslechla. Zarazila se. V uších jí bušilo její vlastní srdce. Zvedla nohu a zase ji položila. Slyšela to znovu. Jemné čvachtnutí. Přidřepla si a položila ruku na koberec. Byl nasátý vodou.

Opatrně vzala za kliku dveří, o nichž se domnívala, že vedou do koupelny, a otevřela je na škvíru. Uvnitř byla tma, takže cvakla vypínačem. Jenže světlo se nerozsvítilo. Zkusila to znovu. Nic. Pak jí to došlo.

Pochopila, že jsou vypadlé pojistky a nejde proud. Takže nefungují spotřebiče, a tudíž nemohou vydávat zvuk. Zvuk, který člověk nevnímá, ale když zmizí, je nesnesitelné ticho. Ticho, jako když se ledničkou, videem ani počítačem neprohání elektřina.

Pojistky našla nad vchodovými dveřmi. Několik páček bylo v dolní poloze. Natáhla se a strčila ukazováčkem do první z nich. Jenže páčka se okamžitě sesunula zpět. Zkusila to ještě jednou. Stejný výsledek. Znovu si uvědomila, že něco není v pořádku. Jenže pořad nevěděla co.

Když se vrátila ke koupelně, vytáhla mobilní telefon, rozsvítila displej, nadechla se a otevřela dveře dokořán. Jakmile si její oči začaly přivykat na tmou, všimla si dvou věcí současně. Za prvé toho, že na podlaze stojí voda, které je dost na to, aby se přehoupla přes práh, což vysvětlovalo mokrý koberec. Za druhé toho, že ze zdi v úrovni jejích očí visí černý drát. Přiložila k němu mobil a sledovala, kam vede.

Drát se koupelnou plazil jako had. Nejprve jí padal k pasu a kroužil kolem umyvadla, pak se ztrácel ve tmě. Udělala krok vpřed a voda pod ní zamlaskala. V následujícím okamžité zjistila, že vana je vodou naplněna po okraj a drát končí někde v ní. Posvítla na hladinu a k onomu bílému kuželu světla, který po ní klouzal bez jediné známky odporu, upínala zrak tak dlouho, dokud nenašla to, o čem se instinktivně domnívala, že by měla najít.

„Proboha,“ vyslovila zřetelně. Ne proto, že by ji překvapilo, že ve vaně plaval fén na vlasy. Ani proto, že by nepočítala s tím, že se spoustou vody a fénem zapojeným v elektrice najde i mrtvolu. Nýbrž proto, že poznala, o koho jde. Rázem musela přiznat, že noc byla opravdu divoká. Jen v trochu jiném slova smyslu.

Žena byla nahá a vlasy měla sepnuté do culíku. Hlava jí trčela z vody, zbytek těla se ztrácel pod hladinou. Pravá ruka jí visela z vany a na jednom z prstů se pod rouškou světla mobilního telefonu nenápadně blýskal zásnubní prsten.

Ivana Procházková ji viděla jen párkrát, přesto si byla jistá, že je to ona. O tom nebylo pochyb. Měla ji před očima spolu s pestrobarevnými obálkami jejích knih, které nedávno představovala v televizi.

Zalapala po dechu. Stále tomu nemohla uvěřit. Byla to ona přesto, že s ní před chvílí mluvila telefonem. Byla to Lenka Laskavá.

Sotva vyšel ven, mráz ho sevřel a nepustil. Přestože bylo patnáct stupňů pod nulou, byl oděný jako na jaře – žádná bunda, šála, čepice ani rukavice. Zato nesl kelímek s bílým víčkem a nenápadným nápisem Coffee to go.

Ivana Procházková sledovala, jak dlouhými kroky přebíhá silnici a poté se klouže po namrzlém chodníku. Když se po chvíli ztratil ve dveřích dvoupatrové budovy, věděla, že je vzduch čistý, a vydala se za ním.

Petr Záhorský za sebou zavřel dveře své kanceláře a pohodlně se usadil do křesla s šikovně umístěnými područkami a vysokým opěradlem. Kafe položil na pracovní stůl a zadíval se na hodiny visící na zdi. Za dvanáct minut půl páté.

Uvažoval, jak by se cítil, kdyby byl pětapadesát kilogramů vážící žena a pár dní před Vánocemi ho v jeho vlastním domě navštívil o hlavu vyšší, ozbrojený muž. Pak otevřel šuplík, nahmatal krabičku a znovu se ujistil, že dal Tadeášovi slepé náboje.

Cítil, že je nervózní, v břicho jako by mu poletoval roj much. Nato si ale uvědomil, že má tu nejstatečnější a nejbáječnější snoubenku na světě, že neexistuje žertík, který by dříve či později nepochopila, a znovu se zadíval na šálek horké kávy.

Když za minutu půl páté bral do ruky sluchátko pevné linky, zaslechl za dveřmi slabé zašramocení. Na chvíli se zarazil a poslouchal. Nic. Jen táhlé monotónní tůtání.

Číslo Tadeáše Suka vytočil v půl páté, na vteřinu přesně.

„Jo?“ ozvalo se z druhé strany.

„Šlo to podle plánu?“ zeptal se.

„Jo.“

„Takže už umí tančit?“

„Jo.“

„Paráda,“ pronesl s nadšením, div mu hlas nepřeskočil o dvě oktávy „Dej mi ji k telefonu.“

„O. K.“

Když o chvíli později zavěsil, věděl, že se nezlobí. Že se nezlobí a konečně umí tančit. To byl ten vůbec nejlepší výsledek, jakého svým mistrovským plánem mohl dosáhnout. Vtom se dveře rozletěly dokořán.

Petr Záhorský cítil, jak mu spadla brada a během zlomku vteřiny mu vyschlo v ústech. Nevěřicně zíral do tváře muži, který byl ještě před chvílí nejméně dvacet kilometrů daleko. Než se vůbec stačil zamyslet, jak je to možné, Tadeáš za sebou zavřel a pronesl: „Překvápko.“

Najednou se dveře rozletěly podruhé, tentokrát v nich stála žena. Byla asi sto osmdesát centimetrů vysoká, měla blond plavé vlasy a pod paží svírala něco, co vypadalo jako velká dřevěná bedna. Tu v následujícím okamžiku zvedla nad hlavu a vši silou jí Tadeáše udeřila do zátylku. V bedně to zarachotilo a Tadeáš se se zaduněním skácel na podlahu.

„Petr Záhorský, že?“ ujistila se, jakoby nic.

Petr neschopný vydat ze sebe jedinou hlásku sledoval to představení s otevřenou pusou a vyvalenými očima. Když konečně zvedl zrak od paličky na maso válející se vedle Tadeášova těla, žena seděla naproti němu.

„Tou vás chtěl umlátit k smrti. Originální, že?“ pronesla s úsměvem, který však Petr neopětoval. „Ach, ani jsem se nepředstavila. Jsem Ivana Procházková,“ řekla spěšně a s omluvou natáhla ruku přes stůl.

„My se známe?“ otázal se Petr a ihned se rozkašlal.

„Ne,“ odpověděla okamžitě.

„Tak proč jste...“

„Mluvit budu já,“ skočila mu do řeči a než se stačil vzpamatovat, pokračovala. „Toto je stroj času,“ vysvětlila a dřevěná bedna přistála před ním na stole. Teprve v tu chvíli si Petr všiml, že má tvar osmiúhelníku a je v ní zasazený ciferník s dvěma běžně vyhlížejícími ručičkami. „Zdělala jsem ho po dědečkovi, a kdyby mi ho neukradli, bývala bych ho už nikdy nepoužila.“ Pokývla ke sto pětadesát centimetrům válejícím se na koberci.

„Stroj čeho?“ podivil se.

„Když jsem si v novinách přečetla, že jste byl zavražděn...“

„Že jsem byl co?!“

„... a že ve stejnou dobu pobíhal po vašem domě muž s pistolí nápadně podobný tomu, který byl spatřen nedaleko místa činu, dala jsem si jedna plus jedna dohromady a zavolala vaší ženě. Ta mi sdělila adresu tohoto pacholka,“ ukázala k podlaze, „který si díky hodinám zajistil vskutku dokonalé alibi. Jenže nepočítal s tím, že Ivanka má oči všude.“

Petrovi Záhorskému trvalo dvě vteřiny, než mu došlo, že ta žena sama sebe nazývá Ivankou.

„A pak přišel šok. V bytě Tadeáše Suka jsem sice našla svoje hodiny, ale našla jsem ještě něco.“ Odmlčela se. „Mrtvolu vaší snoubenky.“

„COŽE?!“

„Klid,“ zasmála se. „Zase ji přivedeme k životu.“

Petr se nesnažil pochopit, jak to myslí.

„Víte, že jste Tadeášovi svedl ženu, kterou miloval?“

Neodpověděl.

„Zřejmě se po vaší vraždě vypravil do budoucnosti a zjistil, že ho Lenka nechce ani přesto, že vy už nežijete. Tak se naštvál a zabil i ji. A pak se s jejím budoucím já vrátil do přítomnosti a její tělo uložil spolu s fénem na vlasy do vany plné vody.“

„Proč by to dělal?“

„Protože únos mrtvoly do minulosti mu zajistil stoprocentní jistotu toho, že se tělo nikdy nenajde. A protože je magor. Koukněte se na tohle.“

Žena na moment zašátrala pod bundou a pak před něj hodila hromádku černobílých papírů. Byly to novinové útržky, na každém z nich bylo v pravém horním rohu tužkou poznačené datum.

„Zdá se, že Tadeáš Suk domácnosti vykrádal pravidelně. Zřejmě jich má na svědomí desítky a všechny zmínky v novinách o svých loupežích si pečlivě uschoval. Nejspíš ho ta bezradnost policie uspokojuje.“

Petr na útržky chvíli tupě hleděl, pak souhlasně přikývl.

„Jediný způsob, jak můžeme vám a Lence zachránit život,“ pokračovala Ivana, „je vrátit se do minulosti a zajistit, aby se Tadeáš k hodinám nikdy nedostal. Sebrat mu hodiny poté, co už je získal, nestačí, protože nevíme, kam v čase se mezitím vydal a jakou neplechu tam napáchal.“

Když to Ivana Procházková dořekla, požádala Petra, aby položil dlaň na jeden z cípů podivných starodávných hodin, které s sebou přinesla. Pak se chopila sluchátka telefonního přístroje a několika rychlými gesty vytočila číslo. Přitom druhou rukou nahmatala větší z ručiček stroje času a zlehka ji sunula po ciferníku v opačném směru, než ve kterém se ručičky běžně pohybují.

„Vítejte v minulosti,“ pronesla šibalsky, a zatímco čekala, než se na druhém konci drátu někdo ozve, spalovala Petra pohledem, ze kterého usoudil, že si jeho zmatek v hlavě vyloženě užívá.

Teprve až zavěsila, pochopil, co vlastně provedla. Ivana Procházková zřejmě viděla Tadeáše před tím, než vstoupil do jeho kanceláře, přičemž si všimla, že ve snaze poslechnout si, co se děje uvnitř, přilepil hlavu ke dveřím. Proto se pomocí hodin vrátila do doby, když už za sebou Tadeáš měl několik loupeží, vytočila číslo krajského policejního ředitelství a dala jim tip, jak dopadnout pachatele. Policie by prý měla hledat otisk ucha na vchodových dveřích vykradených domů. Petr věděl, že otisk ucha je, podobně jako jsou otisky prstů, pro každého člověka na této planetě zcela jedinečný.

„Tak, to bychom měli,“ prohlásila Ivana a vítězoslavně si promnula ruce. „Mimochodem, slyšela jsem, že se budete brát.“

Petrovi chvíli trvalo, než onu náhlou změnu tématu zpracoval, pak ovšem přikývl a vůbec poprvé za celou konverzaci měl pocit, že se musí usmát. Při pomyšlení na Lenku Laskavou – živou Lenku Laskavou – zkrátka nemohl jinak.

„To je dobře,“ pronesla Ivana a rozhostilo se hrobové ticho. „Mám pro vás dárek,“ dodala za moment.

Na sytě zelené, dokonale upravené trávníkové ploše se ve vzájemném objetí mlčky pohupovaly dvě postavy. Na obloze nad nimi mezitím neslyšně pluly šedé mráčky, jež paprsky pozdního odpoledního slunce krčícího se mezi stromy pozvolna barvily dooranžova. Opodál se s opojením a očividným nadšením procházely skupinky turistů, z nichž většina pro tu krásu, kterou tohle místo a období skýtalo, neměla slov.

„Vážně je to pravda?“ zeptala se žena, jejíž křišťálově modré oči muži s nepřetržitým zájmem o dění kolem zvědavě čouhaly přes rameno. „Vážně je tohle Paříž ve dvacátých letech minulého století?“

Muž, jehož ruce se s lehkostí točily kolem jejího pasu, ji k sobě v zápalu lásky přivinul těsněji, pak udělal mírný úkrok v rytmu hudby, kterou si oba jen představovali, a nakonec sklopil zrak k hodinám, jež ciferníkem vzhůru odpočívaly na trávniku jen necelé dva taneční kroky od nich.

„Určitě ano,“ přitakal konečně klidným, sametovým hlasem.

Žena nemohla odtrhnout oči od té nádhery. Eiffelova věž tyčící se do výšky přes tři sta metrů se hemžila návštěvníky lačnicími po pohledu z výšky na Francii, na níž za několik málo okamžiků pomalu dosedne černočerná tma. Všimla si, že někteří turisté strnuli v nehybné sochy, zatímco jiní poletovali pilně jako včely.

„Jste ten nejlepší chlap na světě, pane Záhorský,“ šeptla, když muži pohlédla do tváře. Špičky jejich nosů se jediným dotekem postaraly o to, že se slunce v dáli ztratilo a stín, který jejich hlavy vrhaly, tvořil na trávniku opodál cosi, co při troše fantazie připomínalo spodní část malého srdíčka.

„A vy ta nejúžasnější žena pod sluncem, paní Záhorská.“